

UN ESTIU DE GUAITA

PREFACI

Volia escriure't tantes coses... Volia haver fet tantes coses... però no he tingut temps, encara que he tingut tot el temps del món. No m'he avorrit aquí dalt, encara que de vegades ho pogués semblar. No he sentit el desig de tocar el dos, tret de moments extremadament delicats i fumuts, com quan m'assetjaven les tempestes de llamps punxeguts, plantant pals d'escombra per tot el camp de batalla... Volia viure el present ben a prop, sentint intensament, escoltant-me a mi mateix amb atenció, compartint la solitud que passeja errant per aquests paratges. Volia veure'm i aprendre a conviure amb els meus fantasmes propers. Volia palpar-me. Volia expressar la consciència de ser jo mateix i cruspir-me un entrepà d'idealismes i pensaments profunds, amanits amb una mica d'all i julivert. Volia compartir els instants de soledat i tedi; i també volia aprendre el significat del vol improvisat (o no) de l'abellot, bronzint les ales transparents. Volia saber tot això, per donar-te part del que és meu, per compartir-ho amb tu; així doncs, vaig decidir que valia la pena viure aquesta experiència i per això, només per això (o potser no tan sols per això, no ho sé), t'he escrit aquestes paraules que, ara són tan teves com meves...

Fes-ne el que vulguis, amb elles.

Jo te les dono: Té!

(...)

4 d'agost – dijous

33è dia

Em faig un braçalet de bris d'herba seca i realitzo respectuosament la salutació al sol, a la muntanya, al cel, als núvols... el destí es llustra les sabates per lluir-les al proper diumenge. La serenor assaja una partitura de clarinet i violoncel. Demà encara no és aquí. Dins del puny de Déu s'està a les fosques. I fora, tot floreix, parsimoniosament; i les flors e les prades treuen les seves llengües a fora, en forma de vistosos pètals, intentant aprofitar l'escassa humitat ambiental per poder-se dutxar i subsistir un dia més.

(...)

zona de *haikus*

Mirant amb els binocles del revés
La realitat és encara
Més insignificant

Els versos de la vall
Recita la font engorjada.
Silencis d'escriptoris buits.

Abaixo el cap.
Els ulls rodolen.
I germinen.

Quiet com un líquen,
És assegut el Buda tranquil
Restret sobre la pedra arrodonida del *màndala*